

บทที่ 11

ระยะเวลาและอายุความ

1. การนับระยะเวลา

การนับระยะเวลาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้หากกรณีใดไม่ได้บัญญัติไว้คงเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่องระยะเวลา เช่น กรณีใช้หน่วยเวลาที่สั้นกว่าวันก็เป็นไปตามมาตรา 193/3 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นต้น

1.1 การนับเวลาเริ่มต้น สำหรับพระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรา 64 กำหนดการนับระยะเวลาเป็นวัน สัปดาห์ เดือน หรือปี โดยการนับเวลาเริ่มต้นมิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย ผลจึงต้องนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นเป็นต้นไป เว้นแต่ถ้าได้เริ่มการตั้งแต่วันได้รับคำสั่งตั้งแต่เวลาที่ถือได้ว่าเป็นเวลาเริ่มต้นการทำงานตามประเพณีจึงจะนับวันแรกเข้าด้วย หรือเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองได้ระบุชัดเจนให้นับวันที่ได้รับคำสั่งเป็นวันแรกด้วย

1.2 การนับเวลาสิ้นสุด การนับเวลาสิ้นสุดเป็นไปตามหลักเกณฑ์ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามมาตรา 193/5 หรือมาตรา 193/6 แล้วแต่กรณี แต่ถ้ากรณีวันสุดท้ายเป็นวันหยุด มาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัตินี้ มีหลักเกณฑ์พิจารณา 2 กรณี คือ

1.) กรณีเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ ถ้าเจ้าหน้าที่จะต้องกระทำภายในเวลาที่กำหนด แม้วันสุดท้ายจะเป็นวันหยุดก็ต้องนับด้วย เพื่อไม่ให้ยึดเวลาให้แก่เจ้าหน้าที่อีก (มาตรา 64 วรรคสอง)

2.) กรณีเอกชนมีหน้าที่ กฎหมายได้ยึดหลักให้ยึดวันสุดท้ายออกไป หากวันสุดท้ายของระยะเวลาเป็นวันหยุดสำหรับเจ้าหน้าที่ หรือวันหยุดตามประเพณีของผู้รับคำสั่งทางปกครอง (เอกชน) ก็ให้ยึดเวลาออกไปเช่นกัน (มาตรา 64 วรรคสาม)

1.3 การขยายกำหนดเวลา ถ้าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำสั่งสิ้นสุดลง มาตรา 65 เจ้าหน้าที่อาจขยายกำหนดเวลาโดยให้มีการย้อนหลัง ถ้าการสิ้นสุดตามระยะเวลาเดิมจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม เช่น ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพเป็นเวลา 1 ปี และได้ยื่นคำขอต่อใบอนุญาตในเดือนที่ 11 แต่เจ้าหน้าที่พิจารณาเสร็จเมื่อพ้นไปแล้วหลายเดือน เช่นนี้เจ้าหน้าที่จะขยายกำหนดเวลาและกำหนดให้ใบอนุญาตมีผลต่อเนื่องจากใบอนุญาตเดิม

นอกจากนี้ มาตรา 66 ยังได้วางหลักไว้ด้วยว่าการที่บุคคลใดต้องทำการภายในเวลาที่กำหนดนั้นอาจมีพฤติการณ์จำเป็นบังคับให้ไม่อาจกระทำการนั้นภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งมีได้เกิดจากความผิดของผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครอง ผู้นั้นอาจมีคำขอให้เจ้าหน้าที่ขยายระยะเวลาได้ ภายใน 15 วัน นับแต่พฤติการณ์เช่นว่านั้นสิ้นสุดลง

2. การหับอายุความ

มาตรา 67 เป็นกรณีที่กำหนดให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ในเมื่อผู้รับคำสั่งทางปกครอง หรือผู้ถูกบังคับทางปกครองได้ยื่นอุทธรณ์ตามกฎหมายบัญญัติในส่วน 5 ของหมวด 2 แห่งพระราชบัญญัตินี้หรือยื่นคำขอต่อคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดและอยู่ในระหว่างการพิจารณาจนกว่าการพิจารณาจะถึงที่สุดหรือเสร็จไปโดยประการอื่น เว้นแต่มีการถอนคำขอเท่านั้นที่จะไม่ถือว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุด